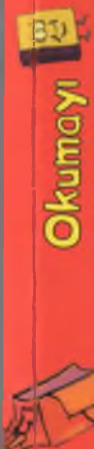

CLAIRE MAZARD • BÉATRICE RODRIGUEZ

Üç Gün Yetmez!

Okumayı Seviyorum 1

Okumayı

3
Z
5

erdem

5.
Baskı

Üç Gün Yetmez!

Marina'nın anne ve babası, her yaz sepetli motosikletle seyahate çıkıyorlar ve yanlarına kızlarını da alıyorlar. Ama bu sene, Jülyet onlarla gelmeyecek. Marina'nın anne ve babası karar vermişler: Onun yerine Viktor gelecek. Viktor, küçük bir oğlan çocuğu ve gözleri görmüyor. Marina, tanımadığı ve üstelik görmeyen bir çocukla tam üç günü birlikte geçirecek! Ya sıkılırsam diye çok endişeleniyor. Acaba üç gün sonra fikrini değiştirmiş olacak mı?

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5. maddesinin ikinci fıkrası çerçevesinde bandrol taşıması zorunlu değildir.

CNL

9 789755 019932

erdem
YAYIN GRUBU
erdemyayinlari.com

Okumayı Seviyorum 1

ÜÇ GÜN YETMEZ!

Okumayı Seviyorum I-4

ISBN: 978-975-501-993-2

Özgün Adı: Trois jours, c'est trop court!

Yazan: Claire Mazard

Resimleyen: Béatrice Rodriguez

Çeviren: Egemen Demircioğlu

Editör: Melike Günyüz

© Bayard Editions, 2004

© Sedir Yayınları, 2013

© Egemen Demircioğlu, 2014

Türkçe yayın hakları, Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığı ile Bayard Editions Jeunesse'den satın alınmıştır. Tüm yayın hakları saklıdır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

5. Baskı: Kasım 2015 (5000 adet)

Baskı: Doğa Basım İleri Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

İ.O.S.B. Turgut Özal Cad. Çelik Yenel End. Merkezi

No: 117/2A-2B Başakşehir/İstanbul T: 0212 407 0 900

Matbaa Sertifika Numarası: 25642

SEDİR YAYINLARI A.Ş.

İkitelli OSB, Mutsan San. Sit. 9. Blok, No: 44-46

34490 Başakşehir/İstanbul

T: 0212 486 34 00 F: 0212 486 34 01

bilgi@erdemyayinlari.com www.erdemyayinlari.com

Yayıncı Sertifika Numarası: 26483

5,00

Üç Gün Yetmez!

yazan
Claire Mazard

resimleyen
Béatrice Rodriguez

çeviren
Egemen Demircioğlu

Bizimkilerin Aklına Gelen Fikir

Annemle babam sepetli motosiklet meraklısıdır. Altı yaşından beri beni ve ablam Jülyet'i de seyahatlerinde hep yanlarına alırlar. Çok zevkli olur! Bu gezilerde asıl hoşuma giden Jülyet'le benim gece kaldığımız minicik

çadırımızdır. Eskimo evleri gibi yusuvarlak, sapsarı bir çadırıdır bu.

Ama bu sene Jülyet artık on üç yaşında. Bizimle gelmek yerine, bir arkadaşının evinde kalmayı tercih ediyor.

- 1 Mayıs günü, Sepetli Motosiklet Meraklıları Kulübü üç günlük bir gezi düzenliyor, diye açıklıyor babam. Tarn Boğazı denilen yere gidiyoruz. Ama bu, biraz... değişik bir gezi olacak.

Babamla annem göz göze geliyorlar. Sonra babam sözlerine devam ediyor:

- Her sepette bir engelli çocuk olacak.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Ne? Engelli mi?

Konuşmayı annem devralıyor:

– Jülyet gelmediğine göre bizim sepetimizde de bir engelliye yer var. Sen istersen tabii.

Bana, engellilerin bizden bir farkı olmadığını, onların da bizler gibi macera ve özgürlük hayalleri kurduklarını anlatıyorlar. Üstelik çocuk engelliler daha da çok severmiş böyle şeyleri.

– Ne dersin Marina, anlaştık mı?

“Hayır, anlaşılmadık. Hem de hiç anlaşılmadık.” demek geliyor içimden.

Yanımda bir engelliyle, aman ne güzel bir hafta sonu! Hem sonra o “engelli” dedikleri her kimse, ben onu tanıyorum ki! Tanımak da istemiyorum. İstemiyorum, istemiyorum, istemiyorum işte! Ben gelmiyorum o zaman.

– Ödevlerimi yapmam lazım, dedim.

Sonra gidip odama kapandım. Bizimkilerin şu iyi kalpliliği, yardımseverliği filan yok mu? Bazen sinir oluyorum!

Viktor Bebek

Onlara hayır demeye cesaret edemedim.

Ertesi gün annemler, kulüplerinden eve döndüklerinde bana bilgi veriyorlar:

– Marina, seninle sepeti paylaşacak olan çocuğun adı Viktor. Sekiz yaşında ve görme engelli. Anne ve babasıyla tanıştık.

Ağzımı açıyorum, kapıyorum. Ses çıkmıyor. Öylece kalakalıyorum.

– Fikrini değiştirmedin değil mi, diye soruyor annem, endişeyle.

Hayır, hiç değiştirmedim: "İs - te - mi - yo - rum". Yine de bir şeyler geveliyorum:

- Görme engelli derken?
- K r yani. Görmüyor.

Annem hemen ekliyor:

- Her şey yolunda gidecek, Marina, göreceksin.

Demesi kolay: Görmeyen birinin yanında!
"G recekmiřim."

- adırdada da benle mi kalacak?
- Evet. Jülyet'le nasılsa  yle.

İçimden bağırmak geliyor: "Jülyet'le nasılsa öylemiş! Laf!" Hiç tanımadığım bir Viktor'la nasıl kakara kikiri yapacağız? Kör ve üstelik daha sekiz yaşında olan bir Viktor'la? Benden iki yaş küçük! Bebek yani! Resmen dadılık yapacağım!

İşi dalgaya vuruyorum: "Herhâlde akşamları üzerini örtmem, uyusun diye masal okumam gerekecek."

Ama annemle babamın bakışları karşısında hiçbir şey söylemiyorum.

Annem Őu sözlerle konuyu kapatıyor:

– 1 Mayıs'ta yola ıkıyoruz. Ondan nce Viktor'la tanışmanı isterdik ama ne yazık ki bu mümkün olmayacak.

O zamandan beri bekliyorum Őu 1 Mayıs'ı! Viktor'la geçireceğim 3 günü düŐündükçe pa-niğe kapılıyorum.

Kendi kendime tekrar edip duruyorum: "Gremedięine göre hiçbir Őeyi kendi başına yapamaz. Hiçbir Őeyi kendi başına yapamazsa ben devamlı onunla ilgilenmek zorunda kalacağım. Peki ben bu hiç tanımadığım bebek Viktor'a akşamları ne anlatacağım?"

Yola Çıkış

1 Mayıs. Saat sabahın yedisi.

“Sepetli Motosiklet Meraklıları Kulübü”nde hummalı bir faaliyet var. Deri pantolonlar, deri ceketler, deri çizmeler... Annemle babam, motorcu kıyafetleri içinde her zamankinden daha güzel görünüyorlar.

Otoparkta yirmi tane sepetli motor duruyor. Onların etrafında, bir sürü tekerlekli sandalyeli görüyorum. Hepsi benim yaşlarımda çocuklar. Annem bana anlattı: Onların bacakları felçliymiş. Yutkunuyorum. Hiç bu kadar yürüyemeyen çocuğu bir arada görmemiştim. Boğazıma bir yumruk düğümleniyor. Hemen oradan kaçmak istiyorum. Birden ötekilerin uzağında, ufacık bir surat görüyorum: Kısa kesilmiş sapsarı saçları ve gözünde siyah gözlüğü var. Viktor bu mu acaba?

Herhâlde o. Annesiyle babası bizimkileri öptüğüne göre. Sonra da beni öpüyorlar.

– Merhaba Marina. İşte Viktor.

Viktor ilerliyor.

Ürküyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum. Ben düşünmeye fırsat bulamadan o beni öpüyor. Biraz sakarca bir öpüş oluyor bu. Burunlarımız tokuşuyor. İyi başladık!

Babam bize kasklarımızı uzatıyor. Bana da göz kırıyor.

– Marina, diyor. Bugün biz 1 numaralı motosiklet olacağız. Yani herkes bizim peşimizden gelecek.

Konvoy başı olmaya bayılıyorum. Uçurtma kuyruğu gibi arkamızdan gelen öteki motorlar çok hoş bir görüntü oluşturuyor o zaman.

Viktor hemen kaskını takıyor. Babam onun sepete yerleşmesine yardım ediyor. Ben de yanına oturuyorum.

– Emniyet kemeri, diye eliyle işaret ediyor annem.

Viktor'a yardımcı olmak istiyorum.

- Emniyet kemerini şöyle takacaksın, bak...

"Bak" dedim. Cümlemi yarıda kesiyorum.

Çok utandım. Sessizce kemeri takmasına yardım ediyorum.

- Herkes hazır mı, diye bağıyor babam.

O zaman haydi ileri!

Motorlar patırdıyor. Yola koyuluyoruz. Arkamızda, çok renkli ipek böceği gibi kıvrıla kıvrıla bizi izleyen bir motosiklet zinciri oluşuyor. Bakmak için dönüyorum. Sabah güneşinin altında şahane bir görüntü bu. Bunu söylemek için Viktor'a eğiliyorum... ama... cesaret edemiyorum. Kendisinin göremeyeceği bir şeyin şahane olduğunu söylemek garip olacak.

Susuyorum. Hiç konuşmuyoruz. Neden bahsetmeli şimdi? İç çekiyorum: Jülyet olsaydı onunla manzarayı konuşurduk, tartışırdık...

Bu Viktor'la vakit geçirmek zor olacak.
Hem de çok zor!

– Bizim motosiklet ne renk, diye soruyor aniden.

Yumuşak, hoş bir sesi var. Ama “bizim motosiklet” demesini biraz abartılı buluyorum! Onun motosikleti değil ki bu! Birden, “ya yeşil ya mavi” diyerek onunla dalga geçmek geliyor aklıma. Ama gerçeği söylüyorum.

– Kıpkırmızı.

Viktor'un yüzünde bir gülümseme beliriyor.

– Lütfen, Marina, devam et. Bana öteki motosikletlerin ne renk olduklarını söyle.

Şaşkın gözlerle ona bakıyorum.

– Bana renklerin söylenmesine bayılıyorum, diyor Viktor.

– Arkamızdaki yeşil...

– Marul!

– Onun arkasındaki sarı...

– Omlet!

– Ondan sonraki de pembe!

– Karides!

Elimde olmadan gülümsüyorum.

Viktor'un Gözleri

Babam cama vuruyor.

– Piknik molası veriyoruz.

Tekerlekli sandalyeler açılıp çimenlerin üzerine yayılıyorlar. Viktor, aramızdaki tek görme özürlü çocuk. Onun yanına oturuyorum. Gerginlikten mi acaba? Kurt gibi açım ve bütün yemekler bana çok güzel geliyor.

Yemeğin sonunda annem:

– Motoru sürme sırası bende, diyor.

Babam annemin arkasına geçiyor. Tekrar yola koyuluyoruz.

Sepette, Viktor bana fısıldıyor:

– Sepette gitmeye bayılıyorum!

Ve.... Bir şarkı mırıldanmaya başlıyor: “Pencereme kuş konmuş...” Sonra da “Kestane, gürgen, palamut...” Bunlar bebek şarkıları ama o kadar güzel söylüyor ve sesi o kadar hoş ki ben de ona katılmaya karar veriyorum. Çok alçak sesle ama. Benim sesim biraz karga gibidir de!

Babam bize işaret ediyor.

– Duruyoruz. Geceyi burada geçireceğiz.

Çadırlarımızı kuruyoruz. Ben annelere yardım ediyorum. Birden, bütün vücudumu bir korku sarıyor. Viktor yatarken gözlüklerini çıkaracak. Körlerin gözleri nasıldır acaba? Bembeyaz mı? Simsiyah mı? Yoksa oyuk mu?

Nereye olsa gitmeye razıyım. Kuzey Kutbu'na, Ekvator'a, dünyanın öbür ucuna. Yeter ki bu gece çadırda Viktor'la kalmayayım.

Yemekte hiç konuşmuyorum.

– Bir derdin mi var canım, diye soruyor annem.

– Yok bir şey.

Körlerin gözleri nasıl acaba? Ve bir de Viktor'la ne konuşacağız? Devamlı şarkı söylenmez ki!

İşte çadırın içindeyiz. Babam gelip bizi öpüyor. Sonra annem,

– İyi geceler Viktor, diyor. İyi geceler Marina. Hemen ışığınızı söndürün. Yarın çok erken kalkacağız!

Annem ikimizin de saçlarını karıştırarak bizi seviyor. Ben Ten Ten'li uyku tulumumun içine giriyorum. Viktor da kendi uyku tulumunun içine giriyor ve gözlüğünü çıkarıyor. Bakmaya cesaret edemiyorum. Korkuyorum. Ama sonra korkumu yeniyorum. Lambanın ışığında gözlerine bakıyorum. Mavi! Biraz sö-nük ama mavi gözler bunlar ve hiç de korkunç değiller. Rahat bir nefes alıyorum.

Dışarıda cır cır böcekleri ötmeye başladı. Öteki çadırlardan kahkahalar, fısıldaşmalar geliyor. Lambayı söndürüyorum.

Tortop oluyorum ama bir türlü uyuyamıyorum. Viktor'un bu kadar yakınımda, hemen yanımda olduğunu bilmek uyutmuyor beni.

– Viktor, uyuyor musun?

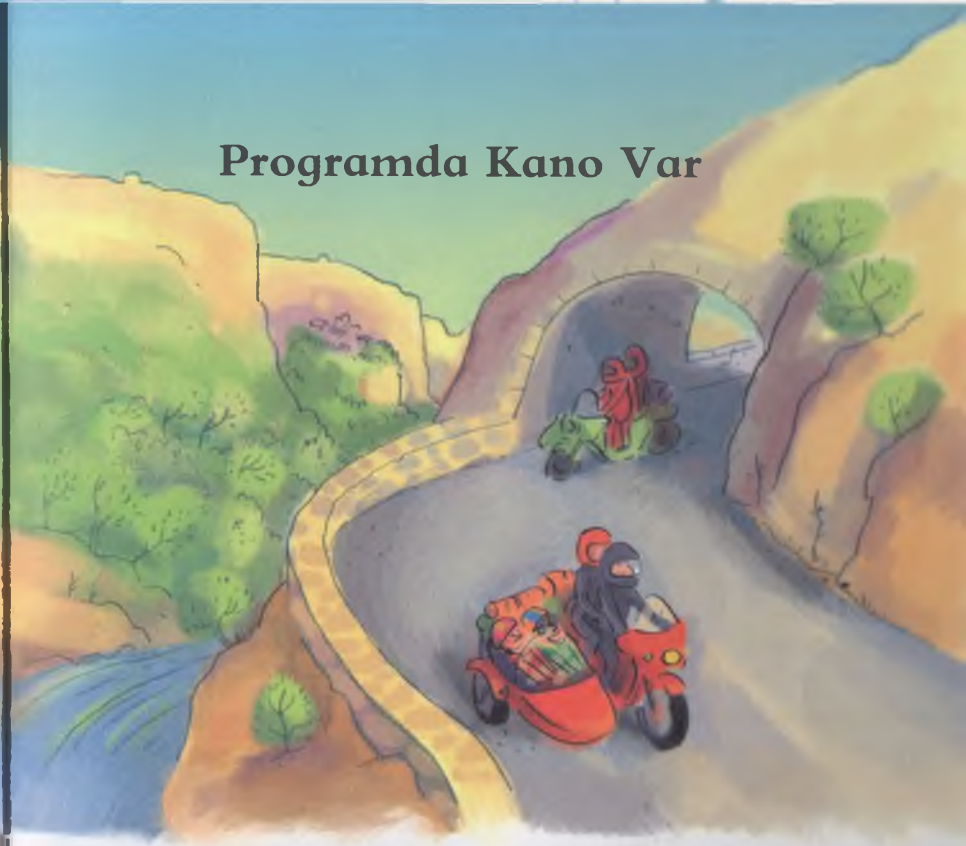
Cevap yok.

Hafif ve düzenli soluk alıp vermeler duyuyorum. Uyumuş bile.

Karanlıkta tek başıma kalıyorum. Karanlıkta... Tıpkı körler gibi. Ve Viktor'u düşünüyorum.

Programda Kano Var

Ertesi sabah, sepetli motorlardan oluşan kabilemiz sonu gelmez virajlı yollara giriyor. Viktor'la ben her dönüşte başımızı yana eğerek eğleniyoruz.

Viktor görmüyor ama benimle tam aynı anda başını eğiyor. Hayrete düşürüyor bu beni.

Sonunda Tarn Boğazı'na varıyoruz. Kafilemiz park ediyor. Dirseklerimizi parmaklıklara

dayayıp tepeden boğazı seyrediyoruz. Aşağıda billur gibi bir şelale akıyor. Viktor derin bir nefes alıyor:

- Muhteşem, diye bağıyor. Hayal ettiğimden de güzel. Marina, aşağıda suyun kenarında oynayan çocukları görüyor musun?

Eğiliyorum.

– Evet, görüyorum.

– Ya azgın sulara batıp çıkan kanoları?

Dilim tutuluyor. Nereden biliyor bunları?

Tamam, çocuk seslerini duymuştur da... Ya kanolar? Bu oğlan beni şaşırtıyor.

Akşam, yemekte, ertesi gün yapılacaklardan başka bir şey konuşulmuyor. Program belli: Herkes kanoya binecek. Her kanoda iki kişi bulunacak ve kanoyla azgın sulardan aşağı inilecek.

Viktor, kulak kesilmiş babamın ağıklamalarını dinliyor.

– Marina, sen annenle aynı kanoya bineceksin. Viktor, sen de benimle başka bir kanoya bineceksin. Sen önde oturacaksın. Ben söylediğimde kürek çekeceksin.

Viktor dudaklarını kemiriyor:

– Yapamayacağım.

– Hayır, tabii ki yapacaksın. Merak etme, kanoyu ben yönlendireceğim.

Viktor sanki beni arıyor. Beni görmüyor ama benimle konuştuğunu biliyorum. Hissettiğimi biliyorum bunu.

– Yapamayacağım, diye tekrar ediyor.

– Seninle süper bir ikili olacağız Viktor, diyor babam yumuşak bir sesle.

Ben hiçbir şey söylemiyorum.

Viktor uyku tulumuna giriyor.

– Yarın başaramayacağım.

Bunu nakarat gibi tekrarlayıp duruyor. Endişeli, umutsuz sesi çadırın içinde yankılanıyor.

Onu rahatlatmak isterdim ama ona yalan söylemek istemiyorum. Babam o üzülmesin diye başaracaksın diyor. Aslında başaramaz. İçini rahatlatmak için ona ne diyeceğimi bilemiyorum.

Şelaleden Geçiş

– İyi uyudunuz mu çocuklar? Kanolara binmeye hazır mısınız? Formdasınızdır umarım, diye soruyor babam.

Ben cevap vermiyorum. Viktor da susuyor. Sonra bana fısıldıyor:

– Canım hiç oraya gitmek istemiyor Marina.

Herhâlde Viktor'un da tıpkı benim gibi korkudan karnına kramplar giriyordur. Kabul etmek gerek: Dün gördüğümüz azgın sular korkutucuydu. Hele çağlayanın o kulakları sa-

ğır eden sesi! Farkında bile olmadan Viktor'a,
– Başaracaksın, dediğimi duyuyorum.
Bunu niye söyledim bilmiyorum.
– Gerçekten mi Marina? Sence başarırım,
öyle mi?

Viktor, o anda başına kaskını geçirip can
yeleğini giyiyor.

– İyiye anladın mı, diye soruyor ona babam.
İkimiz aynı hareketleri aynı anda yapmak zo-
rundayız. Yoksa kano devrilir.

Viktor'un kolunu tutup hareket ettirerek
ona bir kere daha gösteriyor.

– Ben kürek çek dediğimde kürek çekecek-
sin. Söylediğimi yapman yeter. Başlangıçta çok
yavaş gideceğiz.

Onu elinden tutup iskeleye götürüyor. İçimde kötü bir his var: Viktor suya düşecek. Bundan eminim. Ona bakıyorum: Ne kadar ufak ve narin görünüyor.

Her kanonun bir numarası var. Annemle benimki 11 numara. Viktor'la babamınki ise 25. En sonuncu onlar. Bizden önce yola çıkmış olanların bağırışlarını duyuyoruz.

– Sıra bize geliyor, diye beni uyarıyor annem.

Viktor'a son bir kez göz atıyorum. Beni görmüyor ama beni aradığını hissediyorum.

Annemle beraber kanomuza biniyoruz.

– Aşağıdan Viktor'un gelişini görürüz, diyor bana. Haydi, gidiyoruz!

Suyun üzerinde sessizce kayıyoruz. Her şey çok sakin. Manzara yanımızdan akıp geçiyor. Nehrin iki yanından âdeta yemyeşil muazzam duvarlar yükseliyor.

Sonra aniden, annem bağırmaya başlıyor:

- Tam yol ileri! Kürek çek Marina!

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Elimden geleni yapıyorum ama kürek çekmek hiç kolay değil. Sonra her şey korkunç bir süratle geliyor: İşte şelaleye geldik bile.

Baş döndürücü yükseklikte, dev gibi bir kaydıraftan aşağı kaymak üzereyim sanki. Çok korkuyorum. Nefesimi tutuyorum. Üzerime sular sığıyor. Her tarafım ıslanıyor. Artık hiçbir şey göremiyorum. Bağırışlar duyuyorum...

Nihayet bitti. Kıyıya yanaştık. Annem gülüyor. Benimse pek gülesim yok. Kanodan inerken dizlerim titriyor. Uf! Çok şükür karaya ayak bastık.

– Bak, diyor annem. Viktor.

Viktor'un ufacık silüetini fark ediyorum. Kanonun önünde kaskatı, dimdik duruyor. Onun için korkuyorum. Gözlerimi kapıyorum. Tekrar açıyorum. Azgın suların gürültüsüne rağmen sanki babamı duyar gibiyim.

“Tam yol ileri Viktor! Kürek çek! Çok güzel. Böyle devam et...”

Kanolarıyla iyi kötü kayaların arasından sıyrılmayı başarıyorlar.

“Sağda engel var Viktor! Kaya! Küreğini kaldır! Küreğini kaldır! Kayaya takılacaksın!”

Viktor tam zamanında kolunu kaldırıyor.
Rahat bir nefes alıyorum.

“Solda kaya var, şimdi! Yine kürek çek!
Daha hızlı!”

Viktor’un kolları makine gibi çalışıyor ve...
İşte şelaleye girmek üzereler.

“Artık kürek çekme Viktor!”

Azgın suların gürültüsünü bastırmak için
babam ciğerlerini patlatırcasına bağıyor:

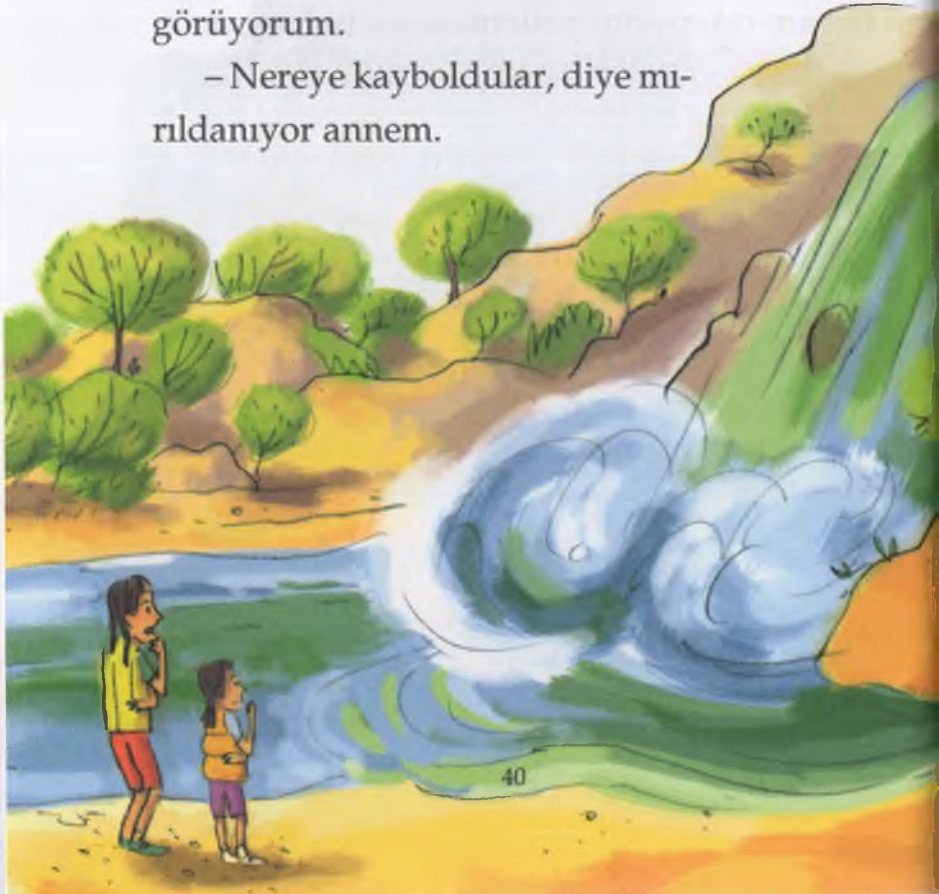

- Şelaleye giriyoruz! Sıkı tutun!

- Haydi Viktor, göreyim seni, diye mırıldanıyor annem.

Ben ise konuşamıyorum. Boğazıma bir yumruk düğümlendi. Kalbim deli gibi çarpıyor. Annem de artık konuşmuyor. Etrafımızda çıt yok. Suyun gürültüsü dışında. İşte şelalenin önündeler. Aniden kanolarının devrildiğini görüyorum.

- Nereye kayboldular, diye mırıldanıyor annem.

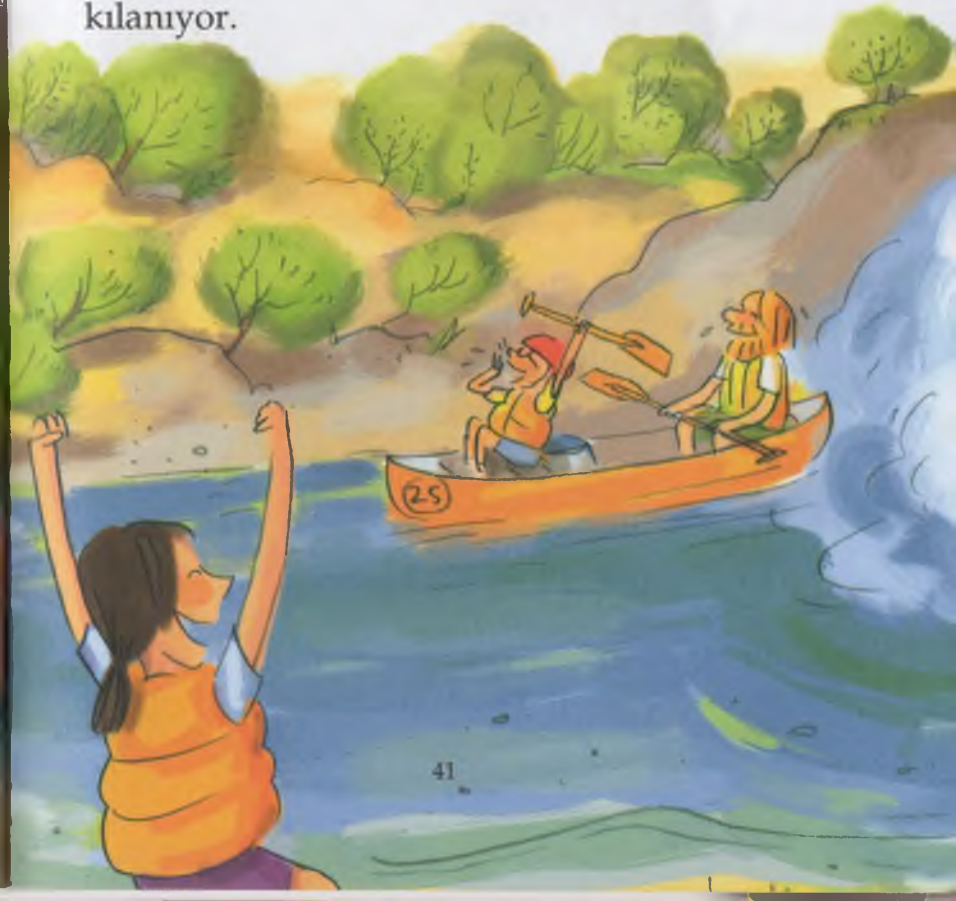
Suya mı gömüldüler yoksa? Ama aniden bir haykırış duyuluyor:

– Zafer!

Kanonun önünde Viktor, Kızılderililer gibi göğsünü yumruklayıp ağzına vurarak bağıyor.

– Zafeeeer! Zafeeeer!

Yeri göğü inleten sesi boğazın içinde yankılanıyor.

Bir Dostluk Hikâyesi

Gece hava o kadar ılık ki Viktor'la ben dışarıda oturuyoruz, çadırımızın kapısında. Çadırın içinde lambamızı yaktım.

– Biliyor musun Marina, bugün çok korktum kanoda.

Nefes vererek ekliyor:

– Hem de çok korktum.

Viktor gözlüklerini çıkarıyor. Gündüzleri, onun görmediğini neredeyse unutuyorum. Ama akşamları öyle değil...

– Marina, bana çantamı uzatır mısın?

Sırt çantasını alıp ona veriyorum. Viktor, içinden garip, beyaz bir paket çıkarıyor. Tam o sırada babam çıkageliyor.

– Çocuklar, artık yatma zamanı geldi, diyor. Yarın erkenden kalkıp yola çıkıyoruz. Işığı söndürür müsün Marina?

İç çekiyorum.

– Tamam.

Hiç olmazsa son akşam biraz anlayış gösteremez miydi babam!

Babamı öpüyorum ve istemeye istemeye ışığı söndürüyorum.

– Lambanın sönmesi benim için sorun değil, diye fısıldıyor Viktor. Bak...

Elimi yakalayıp yönlendiriyor. Parmaklarım küçük tümsekler ve çukurlar üzerinde dolaşüyor.

– Bu benim en sevdiğim kitap: Daniel Pennac'ın Kurdun Gözü adlı öyküsü. Sana okumamı ister misin, Marina?

– Evet, lütfen!

Gecenin karanlığında, Viktor'un parmakları beyaz yaprakları okşuyor. Sesi yükseliyor. Çok yumuşak.

– “Çocuk, kurdun ininin önünde dikilmiş, kımıldamadan duruyordu. Kurt gidip geliyor, durmaksızın dolanıyordu.”

Akşamın ılıklığında, kurdun hikâyesini sonuna kadar Viktor okudu, ben dinledim.

Hikâye bittiğinde Viktor içini çekti:

– Yarın, Lion'a döneceğiz. Üç gün hiç yetmedi bana.

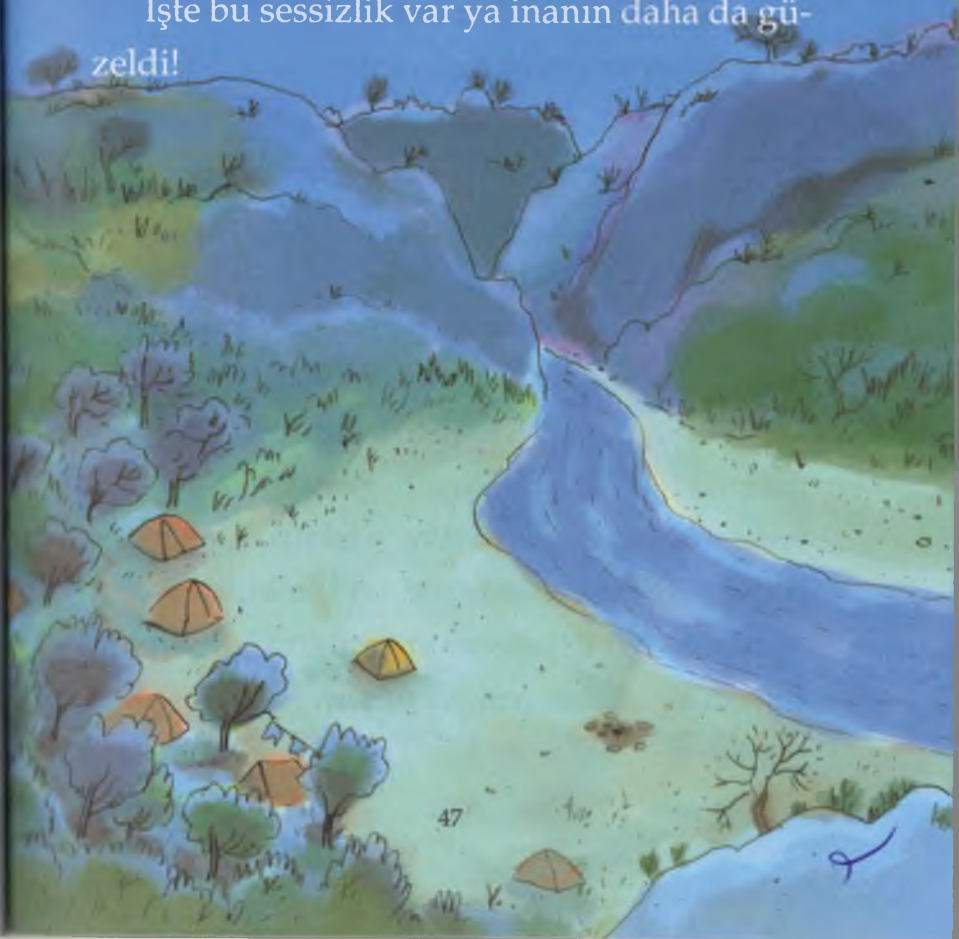
– Evet, bana da.

Çabucak ona aklımdan geçeni söyledim. Çünkü gerçekten içimden gelen buydu ve bunu onun da bilmesini istiyordum.

– Biliyor musun Viktor, bence sen harikasın.

Onu göremedim ama gülümsediğini biliyorum. Gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi.

İşte bu sessizlik var ya inanın daha da güzeldi!

Claire Mazard

Eski eşyalar toplamayı, denizi ve badem ezmesini seven Claire Mazard'ın en sevdiği şey Paris'teki bahçesinde kitaplarını yazarken sevgili kaplumbağası Fantômette'in de yanında olması! Mazard'ın çocuklar için yazdığı kitaplar, birçok yayınevi tarafından yayınlanmaktadır.

Béatrice Rodriguez

1969'da Amiens'de doğan Béatrice Rodriguez, Strasbourg Süsleme Sanatları Okulundan mezun olduktan sonra bağımsız ressam olarak çalışmaya başladı. Daha çok çocuk kitapları resimliyor. Bir ilkokulda resim öğretmenliği yapmasının yanı sıra çok sayıda roman ve albüm resimlemiştir.

